

Lehnsebestidderne ved en Egl. Resolution, hvor paa Collegiet androg, og ganske vist har man indhentet Betænkning fra de vedkommende Succesforer, men denne har man ingenlunde fundet saaledes afgjørende, at, dersom der viste sig nogen afvigende Anskuelse fra en eller anden Succesfors Side, man da har tilladt denne at henvende sig til Domstolene, og deri troer jeg ogsaa ligger Svaret paa det Spørgsmaal, som den ærede Rigsdagsmænd gjorde til Udvalget, nemlig om hvorvidt man antog, at Familien, trods denne Lov, kunde søge sin formeentlige Ret ved Domstolene. Jeg nærer ingenlunde Tvivl om, at naar en Lov, overeensstemmende med dette Lovforslag, kommer ud, Domstolene da ville respectere den, saaledes at naar Fideicommissbesidderen vilde henvende sig til Domstolen for at erholde et Resultat, som stod i Strid med samme, vilde Domstolene ikke give denne Medhold. Udvalget har ganske vist aldrig formeent, at man ikke burde tage Hensyn til Lehnssuccesforernes Rettighed, og den ærede Rigsdagsmænd har ogsaa erkjendt, at der ved Udvalgets Forslag netop er skeet Forandringer i det oprindelige Lovudkast, hvorved Succesforernes Interesser blive bedre varetagne end efter Udfastets Bestemmelser; men medens man anerkjender, at Succesforernes Ret er en virkelig Ret, som bør respecteres, maa man dog paa den anden Side ingenlunde glemme, hvor lidet den i Virkeligheden er beskyttet under den nærværende Tilstand, og hvorledes det til enhver Tid staaer i Lehnsebestidderens Magt, i mange Maader at krænke Succesforernes Interesse. I en vis Henseende ville aabenbart Succesforerne, ved den nærværende Lovs Indflydelse, opnaae en større og bedre Sikkerhed end den, de nu have, naar nemlig Fideicommissgodset forvandles til en Capital, og jeg troer, at denne Sikkerhed, naar Alt rettelig overveies, ikke kan ansees at være for dyrt kjøbt med de Concessioner, som paa den anden Side ved denne Lov blive Succesforerne paalagte.

J. A. Hansen: Med Hensyn til Forslaget under Nr. 7 har den ærede Drdsfører anført, at den omhandlede Plan eller Oversigt ikke skulde indsendes, strax efterat Loven er udkommen, men at det kunde maaskee være længe, inden den blev indsendt. Jeg veed nu nok,

at den ikke skal indsendes, forinden vedkommende Fideicommissbesidder vil sælge noget af Godset; men det forekommer mig imidlertid, at Majoritetens tidligere har forsvaret Loven netop dermed, at vedkommende Besidder gjerne vilde sælge til vedkommende Fæstere; naar altsaa den ærede Drdsfører paa Udvalgets Fleertals Begne nu siger, at en saadan Plan ikke strax vil blive indsendt, men at det vil kunne være længere Tid, saa synes det, som han ved denne Udtalelse er gaaet over til vor Mening om, at Lehnsebestidderne dog i Almindelighed ikke vilde sælge, inden Fæstledigheden indtræder, og det forekommer mig saaledes, at han i sit Forsvar for Loven her kommer til at bruge et Argument, som er brugt, og vil kunne bruges, med Grund mod hele Loven. Er der nemlig virkelig noget Sandt i, at Fideicommissbesidderne gjerne vilde sælge til Fæsterne, saa maa man ogsaa antage, at de, naar denne Lov kommer ud, snarest muligt ville forfatte Planen, og see at faae den approberet, — Drdsføreren har ogsaa anført, at det stod vedkommende Besidder frit for, naar Conjunctionerne om kortere eller længere Tid bleve saaledes, at det Minimum, som var ansat, maatte findes for høit, da at indsende en ny Plan for at faae den approberet. Dette er imidlertid vistnok en meget fri Fortolkning af den ærede Majoriteits § 2. Jeg kan ikke med min bedste Villie indsee, at de ville være berettigede til at komme med en ny Plan, naar Planen først er approberet. Jeg vilde derfor ønske, at den ærede Drdsfører vilde paapege de Ord i Paragraphen, som skulle give Lehnsebestidderne en saadan Ret; thi jeg har søgt efter dem, men har ikke kunnet finde dem. Den ærede Drdsfører har ogsaa meent, at kunne argumentere fra mine formodede Anskuelser om en vis Sag. Det er maaskee rigtigt og maaskee ikke rigtigt, at bruge en saadan Argumentation; men jeg skal ingenlunde undslaae mig for at godtgjøre, at det, som jeg her har foreslaaet, er i fuldkommen Harmoni med mine Anskuelser i det Hele. Jeg er vistnok en af dem, som ønske Fideicommissferne hævede snarest muligt; men jeg er ogsaa en af dem, som ønske, at vi skulde lade dem bestaae i deres fuldkomne Sandhed, og som de bør bestaae, saalænge de overhovedet skulle